

MARCUS WANG

Mezi mužem a ženami

NECENZUROVANÉ PŘÍBĚHY LÁSKY OČIMA MUŽE

Marcus Wang

MEZI MUŽEM A ŽENAMI

Marcus Wang

**MEZI MUŽEM
A ŽENAMI**

Upozornění:

Některé pasáže této knihy nejsou vhodné pro mládež.
Postavy, jejich jména a děj příběhů jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečností je náhodná.

Děkuji všem, kteří napomohli vydání této knihy.

Věnováno ženám.

Marcus Wang

Copyright © Marcus Wang, www.marcuswang.cz, 2012

Editor © Josef Pepson Snětivý, www.pepson.cz, 2012

Photograph © Majo Jurčík, www.majojurcik.com, 2012

Model © Jitka Brendlová, www.jitkabrendlova.com, 2012

Cover & layout © Marcus Wang, Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-93-0

PROLOG

Tento příběh není satirickou kritikou ani výčtem hořkosti proti ženskému pohlaví, ale právě naopak. Vyjadřuje lásku a vášně mužů k ženám, bez nichž by náš život postrádal smysl.

Jsem Billy. Všichni kámoši mi tak odjakživa říkají. Tradice ze školních lavic, z období, kdy se nejsilněji formuje charakter člověka. Tehdy frčely tuzexové džíny. Já si sehnal bony a vystál frontu na model s cedulkou *Billy the Kid* nad zadní kapsou. Nejdřív mi kovbojská přezdívka připadala hloupá, ale zvykl jsem si. Pořád lepší, než se jmenovat *kůzle*. A s přibývajícími léty rozhodně nevadí nosit klukovské jméno. Tolik o mně v kostce na úvod.

V hlavních rolích mých příběhů vystupují ŽENY různého věku, vzhledu (obličeje), tvaru (těla), povah (duše) i národností (barvy pleti a mentality). Mohou být krásné, štíhlé, milující, ale i odporné, tlusté a plné záště. Mladé i stárnoucí, kterým se postupem neúprosných let šťavnatá broskvička mění ve svařené seschlou. (U mužů tato proměna probíhá taktéž. Pulsující kmen se scvrkává v odumírajícího měkkýše.)

Vyprávím rozmanité příhody ahasvera lásky na dlouhé cestě hledání spřízněné bytosti, se kterou toužím prožít společný život. Představte si mne jako tygra-lovce, který se svobodně křížem krážem proplétá pulzující džunglí a vyhlíží svou kořist. Správně tuší, že až nadejde čas, ztupí drápy a dobrovolně zvolí život v zajetí. Dravec na sebe v tomto románu bere podobu štíhlého modrookého blon-

ďáka. Z introvertního a nepolíbeného studentíka-samo-táře, který se ztrácí v rozporném světě žen a nechápe jej, se po malých krůčcích poznávání zákonitostí ženské duše stává zralý muž.

Dále se v textu s nutnou pravidelností objevuje Artur, můj kamarád ze studií. Vysoký, krátce střižený tmavovlasý drsňák s širokými rameny a nateklými bicepsy. Charismatický typ, něco jako Freddie Mercury bez kníru, ale zpívat ho neuslyšíte. Ženy si získává sebevědomým vystupováním a arogancí projevu. Jeho vášní jsou síťované punčochy a vysoké podpatky.

Co nás spojuje? Milujeme ženy. To VY jste hlavními hrdinkami následujících příběhů o sladkém i trnitém hledání.

Nedomnívám se, že by následující stránky mohly být klasifikovány jako červená knihovna, i když se jedná o vášně, zkušenosti a pocity mužů při setkáních s ženami. Pokud existuje knihovna modrá, zařazení je správné. Modrá je o lásce z pohledu muže. Je přímá a divoká, s rychlým nástupem a bez pálení mostů. Ty buď drží, nebo spadnou samy.

Dovedu si představit, že některým čtenářkám (moderní *female readers*) vyzní mnohé pasáže banálně, ba místy i vulgárně. Nebudou fascinovány opakováním otřelého klišé mužského přístupu k slabšímu pohlaví. Ano, nenajdete tu nic komplikovaného. Veškeré konání je motivováno základními instinkty, které není třeba jmenovat.

Nechť mi moralizující příslušnice feministického hnutí prominou naturální drsnost popisované reality a neúprosný (dle nich zvrhle nechutný) mužský pohled na svět, který

je jednoznačně geneticky naprogramován. Toť pádná výmluva na naši obranu.

Při spatření obrazu ženy se náš mozek zatemňuje a myšlení nekontrolovatelně klesá níže. Nedivte se tedy, že budu vykreslovat barvu očí, linie prsů, velikost zadků, délku vlasů a minisukní... Neříkejte prosím, že opakované líčení tělesných tvarů nudí, když právě vy svému vzhledu od malíčku u nohy až k účesu věnujete obrovskou péči.

Moderně smýšlející, hrdě samostatné ženy mohou některé story přivést až k zuřivému nepochopení a pocitu nepravděpodobnosti. Očekávám, že se mezi nimi najde přinejmenším jediná, která sepíše vysvětlující pojednání, proč se, ovlivněny propagandou z masmedií, mnohdy přestávají chovat a oblékat dle své vtělené přirozenosti. Proč nesmyslnou soutěživostí s muži ztrácejí svoji ženskost pro pomíjivou faleš vítězství rovnoprávnosti.

Všechny ostatní a muži do jednoho, doufám, následující řádky pochopí.

01 KATEGORIE PÁTÁ

Než začnu souvisle popisovat jednotlivé epizody hledání *true love*, chtěl bych uvést příhodu, která, přestože vytržená z kontextu, odráží nastavení současného folklóru moderní doby.

Slibuji, že nic *horšího* čtenáře v celé knize již nezaskočí.

Když mi kdysi táta vyprávěl o čtyřech kategoriích žen, věřil jsem mu. Ale teď už vím, že se mi o jedné skupině ostýchal zmínit.

Bylo mi pětatřicet a v zoufalé touze po lásce s velkým L jsem podal inzerát: *Hledám prima holku pro volný čas*. Raději zpočátku nic závazného. Žádné přitloustlé zoufalky, chytající poslední vítr. Odpověděla mi krásná slečna s fotkou, štíhlá, dlouhé hnědé vlasy, ohromné oči a dvoucentimetrové řasy. Jedině jemný knírek coby znak vášně kalil dokonalost její krásy. Studentka *ekonomie*, která potřebuje finanční výpomoc. OK, proč ne, každá nová zkušenost je k nezaplacení.

Sešli jsme se začerstva po ránu v zastrčené kavárně šopinkmolu. Byla příjemná, rozumná a víc než zdravě sebevědomá.

„Je mi devatenáct. Žila jsem tři roky s přítelem v Itálii, ale nepovedlo se,“ zahájila stručným, leč informativním životopisem a cílevědomě upřesnila další vývoj: „Nehledám žádný vztah, chci si odpočinout a soustředit se na školu. Ale o té se teď bavit nebudeme.“

Dobrá, souhlasil jsem a v duchu hodnotil situaci. Nemusím s holkou probírat protivná témata, proto jsme se

nesešli. Celkem se to hodí, také nechci vztah na celý život s devatenáctkou. Je nevyzrálá, zamiluju se do ní, pustí mě k vodě a já si hodím mašli. To prrrr! Líbí se mi, je sexy a zdá se být na úrovni. Rozhodně nevypadá jako nudná blbka.

Se zadostiučiněním jsem sledoval, jak mi po ní chlapi vedle od stolu hladově pokukují, a moje ego jásalo. Hodina utekla jako deset minut a musel jsem do práce. Na rozloučenou široce roztáhla oči, lípla mi pěknou hubičku a něžně pohladila po ruce. Ano, ano, náš vztah se rozvíjel dobře.

Příští rande se konalo už za dva dny večer. Půjčil jsem si kamarádovo luxusní auto a vyzvedl ji před domem. Zklamala mě, přišla v plandavých džínách. To nesnáším, ženské mají chodit povinně na rande v sukni. Je chmurné nevidět tvar jejich nohou a svízelné dostávat se do kalhot. Zkuste v šeru domovního výklenku nebo vzađu v autě stahovat holce nařvané gatě přes zadek a stehna. U chlapa se chumel u kotníků snese, ale jak má chudák ženská roztáhnout nohy? Než se vymotá z hadrů a odkopne střevíčky, mladý milenec téměř vystříkne a starší kus aby se průběžně honil, jinak povadne. To ani nechci rozebírat, že ženská noha bez boty rázem ztratí vzrušivou eleganci a beztvareé lýtko leckdy připomene vesnickou děvečku z románu Boženy Němcové.

Nasedla, naklonila se ke mně s polibkem na rty a uznale zhodnotila interiér vozu:

„Hezká kára.“ Tentokrát místo mě zálibně pohladila leštěné dřevo palubky. Bože, ať schová ty akrylátový drápy, poškrábe japonskou polituru! Dej tu pracku pryč, modlím se.

Moje blábolení o kávičce a vínku okamžitě típla:

„Hele, frajere, jestli máš nějaký kvartýr, jak ses minule vyťahoval, můžeme se tam hned podívat, ne?“

Na akci v interiéru jsem byl pro všechny případy připraven, ale tímhle přístupem mě zaskočila. Tahat ženskou do pelechu je základní role chlapa. Dostala mě do pozice tupého řidiče, trubce, který bude bez dlouhých fórů sypat prachy a pak možná za přiměřenou odměnu dostane to důležité. Žádná romantika se nekonala. Jak jsme se blížili ke garsonce půjčené od kamaráda, nejspíš jsem navrhnul zahřívací drink v pizzerce pod záminkou, že „doma“ není co pít. Což byla pravda. Nahoře nás čekal studený byt s molitanem na rozkládačce a prázdnou lednicí. Provozní šmajchlkabinet. Blahosklonně svolila a rozvalená v kožené sedačce s vyhříváním vychutnávala neslyšnou jízdu limuzíny.

„Máš řidičák?“ pokusil jsem se zamanévrovat do neutrálu.

„Ne, ale chci ho mít. Koupíš mi auto?“ Zvolání naivní naděje. „Stačí něco menšího, babského, abych to zaparkovala. Do autoškoly chodit nebudu, už jsem řídila na venkově. Za desítku dostaneš rovnou papíry, dělá to každý...“

Bral jsem to jako vtípek a adolescentní blábol. Téměř roztomile hloupoučké, ale v českých poměrech takováto „službička“ není ani přestupek. Proti dobrým mravům určitě ne. Stačí znát lidi na správných místech, a když nejsou prachy, sbalit někoho, kdo to rád zacvakne.

„Chtěla bych liposukci na stehna a umělý prsa, aspoň čtyřky, potřebuju vypadat, víš?“ šokovala mě nad sklenkou ryzlinku. Pravda, prsa jí zrovna výstřih nerozrážela, ale malé kozičky mají též své neodolatelné kouzlo. Káča bláznivá. Místo umělejších ňader by jí víc slušelo pár facek a sto kiláků na běžícím páse. Tahle kůra zpevní rozevláté plandy.

„Až moje kozy za chvilku uvidíš, uznáš sám. Jsou slabý. Jo, a taky mám kérky a piercingy... všude.“

Snažil jsem se neztrácet rovnováhu a chytil ji přes stůl za předloktí, které hyzdilo rozplizlé tetování. Žádná výstavní krása. Maso překvapivě měkčí, než bych na *školačku* čekal. Ale představa piercingů *všude* mě vzrušovala.

„Máš překrásný vlasy,“ zachraňoval jsem sám sebe a polaskal její tmavou hřívu, končící až u pasu.

„Hmm, jsou levý, nalepený, a stály třicítku... Mívala jsem svoje, ale bejvalej se na mě v žárlivosti nachystal, chytil mě pod krkem, ohnul přes židli a surově ostříhal. Řvaní nepomohlo. Kdybych se bránila a hrábla mu mezi nohy, roztrískal by mi hubu. Tak proto. Měla jsem je fakt krásný,“ posteskla si a bez slzy v oku pohladila přičesek.

Při konverzaci se mi zobrazoval její hladce vyholený rozkrok (doufejme!), který jsem si vyfabuloval na základě poslané fotky v prádle, na níž samozřejmě vidět nebyl. Mohl být, ale lstivě nebyl. Příliš odvážné foto by nás vrhlo střemhlav do naturální monetizace.

Dopili jsme a vyjeli výtahem nahoru do osmého patra. Místo aby na mě skočila hned v předsíni a předvedla mi svou profi vášeň, které jsem se podle předešlých keců poněkud obával, způsobně si sedla na kraj pohovky a po chvilce mi oznámila, že viděla fajn GUCCI hodinky. Za sedmapůllitru. A že jsem ten, kdo jí je koupí. Zkoprněl jsem.

„Co je? Je to jen za sedmičku, tak nebuď škrt. Líbí se mi, rozumíš? Kabelku probereme jindy...“

Chabě jsem namítl, že v Německu by ty *věci* vyšly levněji. Koupil bych je příští týden ve Frankfurtu na letišti. Nebo bych simuloval snahu. Pohrdavý pohled, šetřílky zřejmě ve své blízkosti bytostně nesnáší.

Ačkoli sedm litrů je dost, možná bych přece investoval. V téhle chvíli určitě, prsa byla na dosah a v poklopci mi začínalo vrnět. Nejradši bych se na ni přismažil a vlnil se.

„Hele, zlatí,“ pokusil jsem se odklonit nepříjemné téma, „jak jsi to na našem prvním rande myslela, že jsi měla jenom jednoho kluka? Toho Itala. Hádal bych ti víc.“

„To mi nevěří ani nejlepší kámoška. Bude to tím, že já *mrdám* hlavně holky... Ty ale nebudeš žárlit, že ne? Mýmu bejvalýmu to vadilo. Pořád se litoval, že jen on, jedinej na světě, mě musí hlídat dvojnásob, před ženskejma i před chlapama. Chudáček hloupej.“

„Nee, vůbec ne, já nežárlím,“ pípнул jsem hrdinně, třebaže se mi žaludek zrádně převracel. Navíc nebylo jasné, co myslela přesně tím „s holkama“. Jak to asi dělají? To bych chtěl vidět naživo.

„Chodím někdy do gay barů, je tam zábava,“ pokračovala, „AMORCITO znáš? Nad ránem tam zabrousí i normální kluci na poslední sběr. Holky s nima jdou bez řečí šukat pro zábavu a doufají, že jsou gayové a nebudou se lepit a otravovat esemeskama, že chtěj zase...“

Bylo mi vážně šoufl. To z toho kyselého vína na lačno.

„Taky mám ráda kokain, sežeň něco na příště, nesnáším nudu. Ale kvalitu! Nesjedu se ledajakou sračkou!“

Na můj názor nebo jiné potřeby se moc neptala. Asi předpokládala, že když hodí do placu roztažené nohy, splním jí bez odkladu každé přání.

„A nechceš mi tenhle kvartýr přenechat? Vzala bych si sem na bydlení nějakýho kluka nebo holku, a až by nebyli doma, přijel bys mě přefíknout. To by mě rajcovalo!“

Její slova ke mně doléhala zastřeně. Obranný mechanismus mi přivíral ušní bubínky. Tohle přece slyšet nechci!

Svět nestojí jen na píchání za prachy. Ani pro muže ne! I my chceme iluzi lásky. I *monkey business* si zaslouží více elegance. Uznávám, že vidina financí a dobrého zabezpečení působí obecně na ženy jako stimulátor a urychlovač rozhodnutí „s tím ne a tomu ano“. Ženské afrodisiakum bylo vynalezeno o tisíciletí dříve než Viagra.

Uši zavřené, ale moje tělo odmítalo resetovat spuštěný mechanismus přirozeného vývoje událostí. Vystřelený šíp mého snažení minul cíl. Na jemné dotyky nereagovala. Líbat ani svlékat se nechtěla. Motivace i perspektiva se žalostně propadaly k nule. Chlape, vstávej, musíš zabojovat, projelo mi hlavou.

„Tak ukaž aspoň ty kozy,“ navrhl jsem troufale v naději posunu vpřed, „slíbilas to!“

„To určitě! Ještě jsi nekoupil hodinky, a už bys vejral na moje cecky,“ zchladila mě nekompromisně a vzdorné tmavé chloupky nad jejím horním rtem se bojovně naježily.

Konec. Naložil jsem ji, odvezl k domovu a už jsme se nikdy neviděli. Fak, že ne.

Za dva dny dorazila SMS:

„Je mi tak smutno kocourku, proč nepíšeš? Jsi sympaťák, padnuls' mi do oka. Kdy půjdeme nakupovat?“

Hroší kůže splachovací. Fak' nepůjdeme! Hledám dál. Cítím obvyklou marnost na duši a tlak v kalhotách.

02 TROPICKÝ POHLED

Noc. Ostražitě nahmatávám kliku, tiše otevírám dveře a vplouvám do ložnice. V noci umím našlapovat neslyšně. Infravidění nemám, znavené oči mi vůbec nezáří, takže do něčeho kopnu, čímž se prozradím. Digitální chronometr na nočním stolku ukazuje dvě hodiny po půlnoci a Dragana, můj miláček, klidně oddechuje. Neodvážuji se rozsvítit, upozornit na sebe a vyslechnout si noční kázání o svém workoholismu. Ale pořád lepší než závislost na alkoholu nebo na ženách.

Zasněžené střechy okolních domů umocňují bledou září měsíce, jehož svit mění její tvář ve spící královnu v říši věčného ledu. Zdá se mi pohádková.

Kolik osudových lásek člověk prožije za život? Jednu, nebo více? Která je pak ta osudová? Někdo možná nezažije ani jedinou a umře bez poznání nejkrásnějšího citu.

Líbám Dragana na rty. Pohotově mě chytá za ruku, usmívá se a rozespale říká: „Miluju tě.“

Jak dlouho spolu zůstaneme? Nechci už žádná překvapení ani rozčarování. Mám dost.

Zítra letím služebně do Singapuru.

Ráno. „Jéé, ty už zase někam zdrháš? Se máš, závidím ti,“ povzdechla si blondavá plavčice od bazénu, kam jsem chodil obden. Bylo to blízko a udržoval jsem si tak figuru.

„Hned bych jela taky, hlavně ať je tam teploučko. Trčím tu *na suchu* jako tydít a nudím se. Kdyby se tak našel nějaký pořádný chlap... Choděj sem samý bačkory.“

Byla to nárazka na mě? Připadám si provinile. Za pár hodin vyrazím do dálky kdovíjakých dobrodružství a zároveň si

prohlížím oblíny, které nestydatě nabízí výstřihem přiléhavého trička. Přemýšlím, jaká asi může být tam dole. Nestydaté myšlenky a potenciál hříchu ve vzduchu. Tady i tam v dáli.

Další den odpoledne. Navzdory pülce února se slunce pyšný žhavým jaseu. Lehký tropický vánek od moře mění teplotu dvacet osm stupňů na příjemné odpoledne. Sedím v pouliční kavárně ve stínu obřího parasolu a pozoruji svět přes orosenou sklenici piva. Většinu zákazníků tvoří mladé ženy, štěbetající studentky a kancelářské puřky, oždibující biosendvič během polední pauzy. Jsem jiný než ostatní, nápadně bledá opice s chlupy po celém těle.

Přemítám, jak je právě v Praze. Asi šedé ráno, teplota pod bodem mrazu. Padá čerstvý sníh a plížící se kolony aut rozstřikují špinavou čvachtanici. Zkondenzované vodní kapky na püllitru mi připomínají tající sněhové vločky na předním skle. Klidný prostor kavárničky odděluje od hektického chaosu hradba nízkých palem. Pár metrů za nimi duní rušná Orchard Road, luxusní třída v centru Singapur. V mezeře mezi stromy se promítají proudy chodců, nahodile plující vpřed jako molekuly vystřelené do řídkého prostoru bez pojetí jasného řádu. Široké spektrum národností a kultur. Sleduji tu optickou rozmanitost geometrických vjemů a žasnu nad prapodivností hábitů, náušnic a účesů, dřeváků i vysokých kozaček (!). Vnímání fyziky pohybu je pochopitelné, na rozdíl od záhady chemického procesu všeho, co se děje mezi mužem a ženou. Výsledkem čehož je strohé ANO nebo NE, které se mnohdy obrací v časoprostoru. Cítím, jak se zastavuje čas a před očima se mi promítá dlouhý film. Stejně rozmanitý a barevný jako nahodilý proud chodců za bariérou z palem. Jeho děj vám teď chci vyprávět.

03 JAK NA TO

Praha 1969. Nadšení z politického uvolňování na jaře 1968 se po ruské invazi zoufale vytrácelo a normalizace socialismu ve skrytu zbrojila. Straně už nevěřil nikdo, kdo měl rozum pohromadě. Komunistický režim fungoval dál s podporou Sovětského svazu. Roční období tvořily čtyři důležité události.

Jaro: 8. březen, oslava MDŽ. Každoroční příležitost užít si s ovíněnou sekretářkou na podnikové oslavě. Léto: rodinná dovolená v rekreačním zařízení ROH, veselé večery s pívem a rumem v pracovním kolektivu, podlézání stranickým vůdcům. Podzim: oslava VŘSR, bláboly o vítězné porážce kapitalismu. A konečně Vánoce: fasování kolekce čokoládových figurek na stromeček ve staniolu pro radost nejmenších.

Život byl vlastně fajn. Žádní zbohatlíci, kterým je třeba závidět nakradený mamon. Žádné extravagantní bouráky, podnikatelské baroko a hodinky posázené stovkami briliantů. Ani vidu po nestydatě nohatých celebritách, zkrášlených chirurgickým nožem ze všech stran. Všichni *obyčejní* lidé byli uvězněni ve stejném životním póvlu s občasnou touhou rebelantsky naladit chraplavící vysílání Svobodné Evropy. Aby chlácholili svou duši nereálnou vírou, že komunisti odtahnou. Bez vědomí, že jednou budou zatracovat politické lídry, ať už volby vyhraje kterákoli strana, a korupční skandály se stanou hlavním bodem denních zpráv.

O tomhle jsem neměl ani nejmenší páru. Bylo mi tři a půl. Místo „nikdy“ jsem ještě občas říkal „nidli“. Zmožen nedělním výletem s otcem po Císařské louce na Vltavě jsem

klímbal ve sportáku, kočárku lehké kovové konstrukce. Snil jsem živý sen o rudé záři. Mihotala se mi před obličejem a lechtala mě na nose. Netušil jsem, že červená barva je pro život v totalitě zásadně důležitá. Jakoby již ovlivněn propagandou, rozevřel jsem oči a rázně chmátl oběma rukama před sebe ve snaze zmocnit se rudého vjemu. Zalilo mě teplo a vlhko a ohlušil mě hlasitý výkřik. Sáhl jsem hluboko pod sukni mladé slečně, která se nade mnou vlnila u tyče v tramvaji. Netancovala, škubala sebou harmonicky se změnou směru jízdy. Bylo to mé první setkání s ženským klínem, které počalo formovat moji osobnost.

Uplynula léta...

Vyrostl ze mě chlap, teda skoro, chtěl jsem se tak cítit, už pořádně nevím. Probouzel jsem se s tlakem proti matraci a měl nepřekonatelnou chuť na ženskou. Sverepě si dával závazky, že bude jeden den v týdnu, kdy se udržím a neudělám si to ve sprše. Chtěl jsem bejt dospělej a neposlouchat ty ujetý kecý, co je správný. Moralizování o debilovinách.

Co doopravdy dělá muže mužem? Musím začít šukat. Vždyť je mi už sedmnáct. Zkoumat sám sebe mě bavilo ve třinácti. Volám po změně. Kámoši už to taky plánují. Ale jsme na tom všichni obdobně. Máme po krk těch dlouhých dětských let a bezstarostného mládí s obrázkovými encyklopediemi a zájmovými kroužky pod hlavičkou Svazu mládeže. To neustálé sekýrování, co se může, co ne a na co si dát velký pozor. Jak se to oblíkáš, máš mastné vlasy, jak to mluvíš?

„Co to do sebe cpeš? Budeš obézní a dostaneš cukrovku,“ straší mě matka. „Radši bys měl jíst zdravě, zeleninu a mrkev na voči.“

Můžu za to, že když mi vzali v osmi letech mandle, stal se ze mne buřt, kterému se smáli v těláku, když neuměl udělat kotrmelec? Rokům, kdy mě všichni brali za malého chlapčka, babička plácala po vlasech a dokrmovala k prasknutí lahůdkami vlastní výroby, je už fakt odzvoněno. Máslovým dortem si už moji přízeň nikdo nekoupí. Konec s tou infantilní nudou. Dost žvástů „pilně se uč, aby ses měl v životě dobře a mohl se flákat jako komunisti. Do strany teda zrovna lézt nemusíš, ale vzdělávej se!“

Nenávidím každou sobotu napchávat škodovku žrádlem před cestou s rodičema na chalupu a nutit se tam do kamarádství s buranama. Nejhorší, co by se mi mohlo stát, je potkat na ulici kámoše, jak se vede za ručičku se svojí novou holkou, a já cupitám spořádaně s mámou a tátou oslavit dědečkovy narozeniny.

Cítím, že dospívám, a můj pohled na svět se rázem mění. Už mi nestačí knížky Karla Maye a chodit na chemický kroužek v Domě pionýrů, chci od života víc. Uvědomuji si, že bezstarostné dětství, kdy se mi zdálo vše oukej, se vytratilo. Je čas žít. Zkusit něco, na co se dá sáhnout, a rozjet to fest!

Namísto toho je ale všechno totálně k posrání. S klukama sem tam nesměle vlezeme do hospody a srdeční sval námi cloumá. Nalejou nám, nebo ne? Stejný trapný otázky. Je vám už osmnáct? S holkama je to taky těžký. Ve škole máme samý dyliny. Nedá se s nimi kloudně kecat. Těch pár, co by stálo za šťouch, nosí frňák nahoru a neustále si důležité vykládají, jak přes víkend se svými chlapci úžasně zakalily, pak se zblily, a jsou do nich udělaný. Nejblbší jsou blondavý bárbíny, ty životně nesnáším. Namlouvají si, že se z jejich vrkočů každéj podělá a s rozběhem vystříkne. Jako

by vážně nechápaly, jak mají nekonečně daleko do modelín z Bravička. Mnohem špeky tečou z gátí už teď. Jestli budou dál nabírat, tak o ně žádnéj chlap za pět let neopře ani kolo. Chci pak vidět jejich nástup do života s třaslavým zadkem. S nima pak jen za tmy nebo přes pivní krasohled.

Kecám, toužíme po nich a sere nás, že nás přehlížejí jako pustou krajinu.

Jak to někteří týpci dělají, že jsou z nich holky urvaný? Tak třeba Michal Hřebík, znám ho ze základky. Legračně hubenej, ručky špejle, hubu samej jebák. Triko na něm vlaje jako hadr na holi. Fousy mu nerostou, ale holky balí jak na pásu. Závidím mu, je to parchant. Co na něm je, proč ho holky žerou? Dostal se nejmíň na tři. I když bych řek, že toho s nima moc nenadělal, určitě se hubičkovali a šahal jim na kozy. No aspoň to. Až nějakou vojede, upadnu do deprese a budu třískat hlavou o zeď. Nebo se vožeru. Dám tři kousky a budu do tří do rána odplivávat zvratky a škytat vedle umyvadla.

Mně připadá, že se na mě žádná holka ani nepodívá. Do školy jezdím metrem a občas vidím jednu, kterou bych chtěl. Potkávám ji ráno a v noci se mi o ní zdá. Každý den rozjímám u snídaně, jestli ji zahlédnu v přijíždějícím vlaku. Chodím dřív a nechám odjet klidně i tři soupravy v naději, že tam bude. Když ji zmerčím, nitro se ve mně sevře. Měla by to být radost, ale je to spíš strach z neznáma. Přistoupím do vagonu druhými nejbližšími dveřmi a tvářím se lhostejně. Každých třicet sekund k ní (ne)pravidelně otočím hlavu a krátce ji proskenuju. Pořád nic. Kdyby se naše oči setkaly, zkusil bych se usmát, jako na pohodu. To je ale ne-snadný úkon. Zkuste si zařehtat se na povel do ksichtu ně-